

Налѣгнахъ мене пакъ — да скжтамъ нѣщичко оригинално. Азъ се съгласихъ. Съчувствието, което бѣше спечелило списанието, подгрѣваше и нашата ревностъ, уголѣмяваше нравственната ни отговорностъ за добрия му вървежъ и въ бждще.

Отидохъ у дома си и фаняхъ да мислж. Понеже околната ми дѣйствителностъ се скжпеше да ми подскаже една тема за расказъ, азъ се оглжбихъ въ споменитѣ си.

Тогава се мѣрна прѣдъ очитѣ ми единъ затѣнтенъ градецъ въ сѣвернитѣ поли на Балкана, дѣто бѣхъ службашъ прѣди една година и половина и двѣ често срѣщани лица тамъ, фигури оригинални...

Тоя градецъ и тие двѣ лица се откриохъ съ чудесна испъкналостъ и ясностъ на очертанията въ ума ми. Заедно съ тѣхъ — и купъ други второстепенни лица и обстоятелства въ свръзка съ тѣхнитѣ дѣяния. Впечатленията ми се бѣхъ кристализирали, образитѣ сдобили гранитна плътностъ — остояше само да посѣгнахъ и да ги срисувамъ, както едно изображение турено подъ прозрачна хартия.

Въ четири дена азъ написахъ тритѣ четвърти отъ повѣстѣта. Недовършена така, противъ правилото си, пратихъ часть отъ нея въ печатницата и не прѣписвана на чисто. Въ бързотата азъ не бѣхъ турилъ и название. На сутренѣта, донесохъ ми коректура въ Постоянный Комитетъ и тамъ кръстихъ повѣстѣта съ името на единъ отъ героитѣ: *Митрофанъ**).

Название съвсѣмъ неизразително.

Митрофанъ се появи въ „Наука!“

Смѣ се цѣла България.

*) Въ 3-й томъ на пълното издание повѣститѣ ми: *Митрофанъ* и *Дормидолски*.